

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Zakenmensen

ZAKENMENSCHEN ZIJN OVER HET ALGEMEEN prettige menschen om allerlei dingen mee te bespreken; om te raadplegen. Ze houden van kort en bondig. Ze hebben een nuchteren kijk op de dingen. Ze weten spoedig een uitweg te vinden. Ze zijn ook niet dadelijk verlegen, als er geen uitkomst wordt gezien. Ze kunnen in den regel gemakkelijk iets verdragen.

Maar ze hebben één groot gevaar: dat ze zoo licht er toe komen, om alles uit handelsoogpunt te bezien; dat ze lichtelijk op eigen bekwaamheid en gevatheid bouwen, waardoor ze soms op elk gebied wat „handig” worden; dat ze te veel aan zichzelf en hun zaken denken en te weinig hun naasten liefhebben; dat ze niet genoeg rekening houden met het feit, dat zij zelf toch ook in dienst zijn, en wel in dienst van den Grooten Meester.

Een aantal zakenmensen uit de Vereenigde Staten en Canada hebben eenigen tijd geleden een oproep tot gebed de wereld in gezonden, en in het tijdschrift „The life of faith” (Het leven des geloofs) gepubliceerd.

Allereerst wordt hierin vastgelegd, dat er eigenlijk geen natuurlijke oorzaken te vinden zijn van de wereldcrisis. Er is geen hongersnood, er zijn geen bijzondere wereldrampen. Integendeel, er is welvaart schier op elk gebied. Nochtans weten de knapste koppen geen middel te vinden, om uit het moeras te komen. Het lijkt op den tijd van den torenbouw te Babel. Een grenzenloze verwarring. Men bouwt, maar verstaat elkaar onder het bouwen niet!

Vervolgens wordt als de oorzaak aangewezen het feit, dat men God heeft verlaten. Voor zeer velen is Hij de Groote Vergetene. Zelfs de Schuldige! En ook de geloovigen gaan niet vrij-uit. Hoeveel zelfzuchtigheid; hoe weinig naastenliefde ook bij hen! De zakenmensen onder de zoodanigen — zoo zeggen deze mannen van zaken zelf — hebben hier misschien wel het allermeest schuld.

En dan volgt de ootmoedige schuldbelijdenis:

Als zaken-, als vakmensen hebben we de ellende, die rondom ons heerschte, niet gezien als onze ellende; individueel en massaal hebben we te veel geleefd, of winst maken het eenig doel was, en de menschelijke behoeften het middel om dat doel te bereiken; hebben we te weinig gedacht aan den almachtigen Schepper en aan Zijn macht om te helpen.

In hun manifest roepen zij nu hun collega's op tot verootmoediging: de eenige weg om tot verbetering in de toestanden te komen. Ze vragen ook aan de Overheid om gebedsdagen uit te schrijven, opdat allen, ook de leiders der volken, om genade en wijsheid zouden smeeken.

MEDITATIE

Het uurwerk van den ouden toren,
Doet zijn twalef slagen hooren,
Middernacht.
Weer een dag is heengevloten,
Bracht hij uitkomst?
Nieuwe nooden?
Wat genomen, wat geboden,
Ongedacht.

Schenk ons, Richter van ons leven,
Bij het nemen, bij het geven,
Levensmoed.
Leer ons lijden zonder klagen,
In de moeitevolle dagen,
Slechts te dragen,
Niet te vragen,
Wat Gij doet.

KASTBLEYN

494

HONDERDJARIGEN

WE KENNEN ZE OOK IN ONS LAND, DE honderdjarigen. Zoo nu en dan geeft ons dagblad ons een portret met bijschrift van een, die een eeuw oud werd, en nog vol levenslust is.

Begin van dit jaar bezocht ik op het eiland Wight twee

zusters van wie de eene, ongehuwd, 99, en de andere, weduwe, 98 jaar was. Ze werden verzorgd door de ongehuwde, bijna zeventigjarige dochter van de laatste. Wat waren beide oudjes nog flink! Elken Zondag woonden ze de samenkomsten bij, die in haar huis werden gehouden. De harten waren vol over den Persoon van Jezus. „Zegt u ons nog wat meer over de liefde des Heeren,” zei de oudste zoo opgewekt, toen we even zweggen na een korte opmerking. Hoe straalde het gelaat, toen een paar toepasselijke woorden werden voorgelezen! En nu is de oudste der zusters j.l. 6 Mei honderd jaar geworden. Van alle zijden is zij gelukkig gewenscht. En toen heeft ze een dankjes-kaart (ook aan mij) gezonden. De inhoud luidt: „Miss Tarver zegt al haar vrienden hartelijk dank, dat zij zoo vriendelijk waren, haar zulke bewijzen te zenden van aan haar te denken op haar 100sten verjaardag. Zoo gaarne zou zij ieder persoonlijk schrijven, maar dit gaat haar krachten te boven, waarom zij vriendelijk vraagt, haar dit toch niet kwalijk te nemen. Zij verblijdt zich, het u allen, op deze wijze, van harte te kunnen toeroepen: „Hoe goed is de God, Dien wij aanbidden!” En zij weet, „dat Zijn liefde zoo groot is als Zijn macht.” Als tekst liet zij er onder drukken: „Gode zij dank voor Zijne onuitsprekelijke gave.”

Mrs Hagggett van Hastings, Nieuw-Zeeland, werd 17 Maart j.l. honderd jaar. Ze is gefotografeerd met één van haar kleinkinderen. Op dien dag — zoo echt gelukkig en tevreden — herinnerde zij zelve aan het woord: „In stilheid en vertrouwen zal uwe sterkte zijn.” En hoewel haar stem niet zoo vast was, zong ze een lied van drie coupletten, waarin de hoofdgedachte was: „Gij zult gedenken aan al den weg, dien de Heere uw God u al deze jaren geleid heeft.”

Wat is het toch een voorrecht, op zoo hoogen leeftijd nog vrucht te dragen! We zien, hoe de Eeuwige Getrouwe tot den ouderdom toe Dezelfde is voor de Zijnen; Hij draagt ze. Maar we zien óók, wat heerlijke gevolgen Zijn genadewerk heeft: een trouw getuigenis, een volhardend vasthouden aan de waarheid, een blijmoedig zien op Jezus!

J. N. V.

Miss Tarver (geheel links.)

Mrs Hagggett met een van haar kleinkinderen.